

Odlíšné stanovisko sudcu Milana Ľalíka

Domnievam sa, že ústavnej sťažnosti sťažovateľky malo byť vyhovené, a to z týchto dôvodov:

1. Ústavná požiadavka prerokovania veci v primeranej lehote (bez zbytočných prietáhov) vyplýva zo všeobecného pravidla, že „spravodlivosť oneskorená, spravodlivosť odopretá“.

2. Pokiaľ ide o trestné konanie, je cieľom práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaistiť, aby obvinený nebol príliš dlhú dobu vystavený svojmu obvineniu a aby bolo rozhodnuté o odôvodnenosti tohto obvinenia.

3. Doterajšie trestné konanie, ktoré trvá od 8. septembra 2009, resp. od 8. marca 2011, je už neefektívne a neprimerané, preto nemali byť tolerovateľné viaceré obdobia nečinnosti, ktoré zistil ústavný súd, a to vzhľadom na mimoriadny význam tohto konania pre sťažovateľku.

4. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že odškodnenie za ujmu spôsobenú porušením práva na prejednanie veci v primeranej dobe možno poskytnúť aj formou zmiernenia uloženého trestu, samozrejme, za podmienky, že je obvinený uznaný za vinného (porov. Kovács v. Maďarsko z 28. 9. 2004), preto pre sťažovateľku zrejme môže prísť do úvahy aj zohľadnenie celkovej dĺžky konania pri ukladaní trestu.

V Košiciach 15. júna 2016